

Naš Jožko.

(Zapisal P. P.)

 kajše! Da bi kdo kar takole v nič deval našega Jožka — tega ne! Tega ne pustim, zakaj jaz imam našega Jožka silno rad.

Pravijo, da joka... Moj Bog, kdo pa ne joka? Ali morebiti vi niste jokali, ko ste bili toliko stari, kot je sedaj naš Jožko? Če vam povem, da je šele pet mesecev od tega, kar ga je prinesla Maruša; tista, ki ima vedno objokane oči —, potem, mislim, da se ne boste čudili, če naš Jožko še joka... Sicer pa naš Jožko nikdar ne joka, kadar spi...

Hej, kadar naša mati devljejo Jožka spat, takrat je lepo! To je čudno — pogledjte! — kadar mati Jožka spat devljejo, takrat nikdar ne joka. In zakaj ne? Zato, ker takrat že vselej naprej spi...

Naš Jožko takole zvečer materi kar na kolenih zaspi. Vam se to čudno zdi; meni pa prav nič — zato ker mu mati pojejo tako lepe pesmice, kakor je n. pr. tista o angelu varhu, ki še ni dolgo tega, kar je bila v „Angelčku“. — Tale:

Angel moj
Blagoslovi
Me nocoj.
Naj te naj
V sladkih sanjah
Vidim vsaj —

Sicer bi moral Jožko pesmico sam peti; ker so besede zanj zložene; pa kako bo naš Jožko sam pel, ker je še tako majhen...

Pa kaj bi še moral naš Jožko storiti takrat, ko gre spavat — seveda, če bi bil dosti velik? Kaj?

Križ bi moral narediti. Takole: „V imenu Očeta in Sina in svetega Duha. Amen.“

Jožko seveda še ne zna narediti križa — (in ko bi ga tudi znal, saj bi ga ne mogel narediti, ker mu mati povijejo roke tako trdo v povoje) — toda vi, ki ste že veliki, bi ga morali znati. In če bi jaz izvedel o kom, da ga ne naredi vsak večer in sicer prav pobožno, bi takoj pisal gospodu katehetu, da dotičnemu

ne smejo dati nobene številke „Angelčka“ več, zlasti pa še ne, če bo kaj mojega notri . . .

Pa pri vsem tem naš Jožko vendarle ni brez križa zvečer. Zato ne, ker ga mati sami prekrižajo vsak večer sproti — in zato Jožko potem vsako noč tako mirno spi!

Kadar so pa mati Jožka položili v zibelko in ga odeli prav toplo — kaj pa potem?

Potem pa najpoprej spodé muco iz sobe. Muca, dasi je sicer lepa, vendarle ni, da bi bila ponoči v

sobi, kjer spi naš Jožko; zato ne, ker toploto ljubi in bi se utegnilo primeriti, da bi legla Jožku na vrat in bi potem sopsti ne mogel . . .

Pst! Zdaj pa tiho! Jožko potrebuje miru. Le kar iz sobe! Pa vsi skupaj in po prstih! Tako!

Zdaj pa poznate našega Jožka. Ali ga imate kaj radi? Če ga imate, bom še rad kaj napisal o njem. A, da bi kar takole v nič devali našega Jožka samo zato, ker je še majhen — ne, tega jaz ne pustim, zakaj jaz imam našega Jožka silno rad.

